

E L James

Fifty
Shades
Darker

Päťdesiat
odtieňov
temnoty

www.fiftyshades.sk

E L James

Fifty
Shades
Darker

Päťdesiat
odtieňov
temnoty

Venované Z a J

Z celého srdca vás milujem, navždy.

Pod'akovanie

Som veľmi zaviazaná Sarah, Kay aj Jade. Ďakujem za všetko, čo ste pre mňa urobili.

Zároveň patrí obrovské ďakujem Katheleen a Kristi, ktoré ma zaskakovali a dali veci do poriadku.

Takisto ďakujem tebe, Niall, môj manžel, môj milenec a môj najlepší priateľ (prevažne).

A veľké ďakujem patrí aj všetkým skvelým, báječným ženám na celom svete, ktoré som mala tú česť poznať odvtedy, keď toto všetko vypuklo, a ktoré teraz pokladám za svoje priateľky. Sú to: Ale, Alex, Amy, Andrea, Angela, Azucena, Babs, Bee, Belinda, Betsy, Brandy, Britt, Caroline, Catherine, Dawn, Gwen, Hannah, Janet, Jen, Jenn, Jill, Kathy, Katie, Kellie, Kelly, Liz, Mandy, Margaret, Natalia, Nicole, Nora, Olga, Pam, Pauline, Raina, Raizie, Rajka, Rhian, Ruth, Steph, Susi, Tasha, Taylor a Una. A tiež tým nespočetným talentovaným, vtipným a dobrosrdečným ženám (aj mužom), ktoré som spoznala prostredníctvom internetu. Vy všetci viete, o koho ide.

Ďakujem aj vám, Morgan a Jenn, za všetko ohľadom Heathmana.

A napokon ďakujem Janie, svojej redaktorky. Si úžasná.

Autorka publikovala staršiu verziu tohto príbehu na pokračovanie
v on-line podobe pod názvom „Master of the Universe“
pod pseudonymom Snowqueen's Icedragon.

Copyright © Fifty Shades Ltd 2011

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, s. r. o., 2013

Translation © Miroslava Sedláčková, 2013

ISBN 978-80-7388-762-9

Prológ

Vrátil sa. Mamička spí, alebo jej zase nie je dobre.

Skrývam sa skrčený pod stolom v kuchyni. Cez prsty vidím Mamičku. Spí na gauči a má ruku na špinavom zelenom koberci. On má tie topánky s lesklými prackami; stojí nad Mamičkou a kričí.

Udrie Mamičku opaskom. *Vstávaj! Vstávaj, ty suka skurvená! Ty suka skurvená! Ty suka skurvená! Ty suka skurvená!*

Mamička vydáva zvuk, ako keď sa plače. *Prestaň. Prosím, prestaň.* Mamička nekričí. Len sa trošku skrčí.

Mám prsty v ušiach a zatváram oči. Zvuky zmĺknu.

On sa obracia a ja vidím jeho topánky, ako dupocú smerom do kuchyne. Stále má ten opasok. Chce ma nájsť.

Zohýna sa a škerí sa na mňa. Hnusne páchne. Cigaretami a alkoholom. *Tak tu si, ty všivák malý!*

Prebúdza ho desivý nárek. *Kristepane!* Je celkom prepotený a srdce mu búši ako opreteký. *Čo to je, doparoma?!* Prudko si sadá a zvierajú si hlavu v dlaniach. *Dopekla! Je to späť. Ten krik, to som bol ja.* Hlbokým nádychom sa pokúša dostať z hlavy puch lacného bourbonu a zvetraných cameliek.

Kapitola 1

Práve som prežila Deň Tretí Po Christianovi a môj prvý deň v práci. Bolo to vítané rozptýlenie. Čas plynul zároveň s tým, ako sa predomnou mihali nové tváre, nová práca a pán Jack Hyde...

Pán Jack Hyde sa na mňa usmieva, modré oči mu len žiaria, keď sa opiera o môj stôl.

„Výborne, Ana. Myslím, že z nás bude skvelý tím.“

Pri pokuse o úsmev sa mi nejako podarí vytiahnuť kútiky smerom hore.

„Pre dnešok by som už rada skončila, ak môžem,“ zahundrem.

„Ale samozrejme, veď je pol šiestej. Uvidíme sa zajtra.“

„Dovidenia, Jack.“

„Dovidenia, Ana.“

Beriem si kabelku, obliekam si sako a vyrážam von. Tam, na čerstvom vzduchu večerného Seattlu sa zhlboka nadýchnem. Lenže ani to nevyplní tú prázdnotu v mojej hrudi, ktorá sa tam usídlila už od sobotňajšieho rána. Tú, ktorá mi pripomína moju stratu. Kráčam k autobusovej zastávke, hlavu mám sklonenú, pozerám si na topánky a rozjímam nad tým, aké to je byť bez

mojej milovanej Wandy, môjho starého chrobáčika... alebo bez audi.

Pred touto spomienkou okamžite zabuchnem dvere. *Nie. Na neho nemysli!* Samozrejme by som si mohla dovoliť kúpiť auto – a pekné, nové. Podozrievam *ho*, že bol až príliš štedrý, keď ma mlátil, a tá myšlienka mi zanecháva horkú pachuť na jazyku. Snažím sa ju odohnať a nemyslieť pokiaľ možno vôbec na nič. Nemôžem si ho pripomínať. Nechcem znovu začať plakať – nie vonku na ulici.

Byt je prázdny. Chýba mi tu Kate. Predstavujem si ju, ako leží na pláži v Barbadose a popíja dobre vychladený koktail. Ožívujem plochú obrazovku televízie – aspoň sa tu rozliehajú nejaké zvuky, ktoré vyplňajú to vákuum a poskytujú zdanie spoločnosti. Lenže ju nesledujem ani nepočúvam. Len sedím a bezducho civiem do tehlovej steny. Som otupená. Necítim nič okrem bolesti. Ako dlho ju ešte budem musieť znášať?

Moje utrpenie prerušuje zvuk domového zvončeka. Srdce mi vynecháva jeden úder. Kto to len môže byť? Zdvíham domáci telefón.

„Zásielka pre slečnu Steelovú,“ zaznie v ňom znudený, odosobnený hlas a mňa zaplavuje vlna sklamaní. Apaticky sa vlečiem dole a zbadám tam chlapca, ktorý mlaskavo žuje žuvačku, v ruke drží veľkú kartónovú škatuľu a opiera sa o vchodové dvere. Podpisujem prevzatie balíka a odnášam si ho hore. Je to veľké a prekvapujúco ľahké. Vnútri sú dva tucty bielych ruží na dlhých stonkách a odkaz.

Gratulujem k prvému dňu v práci.

Dúfam, že sa vydarí.

A ďakujem za ten vetroň. To bolo veľmi nápadité.

Má teraz čestné miesto na mojom stole.

Christian

Pozerám na tú vytlačenú kartičku a v hrudi sa mi rozpína ničota. Niet pochýb o tom, že to poslala jeho asistentka. Christian sa na tom veľmi pravdepodobne podieľal len okrajovo. Je príliš bolestné na to myslieť. Prezerám si ruže – sú prekrásne a ja sa skrátka nedokážem prinútiť, aby som ich vyhodila do koša. Mechanicky sa odoberám do kuchyne, aby som sa poobzerala po nejakej váze.

A tak prichádza rutina. Vstať, pracovať, plakať, spať. Teda, pokúsiť sa spať. Nedokážem mu uniknúť ani v snoch. Vídavam sivé prenikavé oči, jeho snivý pohľad, jeho vlasy – žiariace svojimi odleskami. A počúvam hudbu, toľko hudby... Už ju vôbec nedokážem počúvať. Starostlivo sa jej vyhýbam, za každú cenu. Dokonca aj pri reklame v televízii sa myknem.

S nikým nekomunikujem. Dokonca som nezavolala ani mame, ani Rayovi. Jednoducho teraz nemám silu na banálne reči o ničom. Nie, to by som fakt nezvládla. Stal sa zo mňa osamelý ostrov. Spustošený, vojnou zničený kus zeme, kde nič nerastie a jeho obzory sú prázdne. Tak to som ja. Vďaka tomu sa dokážem v práci správať vecne, ale to je všetko. Viem, že keby som o tom hovorila s mamou, zdrvilo by ma to ešte väčšmi – a to si nemôžem dovoliť.

Nedokážem poriadne jesť. V stredu okolo poludnia do seba dostávam téglik jogurtu. Je to prvá vec, ktorú som od piatka zjedla. Prežívam na diétnej kole a novoobjavenej schopnosti znášať *latte*. Práve kofeín ma udržuje v chode, ale zároveň som vinou neho nepokojná.

Jack sa okolo mňa začína nejako veľmi krútiť, znervózňuje ma, kladie mi osobné otázky. Čo odo mňa chce? Správam sa k nemu zdvorilo, ale snažím sa držať si ho od tela.

Sedím a preberám horu jeho korešpondencie a som za to rozptýlenie v podobe nečinnorodej práce vďačná. Zaregistrujem prichádzajúci e-mail a rýchlo kontrolujem, od koho je.

No to ma podrž. Od Christiana. *To nie, nie tu... nie v práci.*

Od: Christian Grey

Predmet: zajtrajšok

Dátum: 8. 6. 2011, 14:05

Komu: Anastasia Steelová

Drahá Anastasia,

odpusť, že Ťa ruším v práci. Dúfam, že je u Teba všetko v poriadku. Dostala si tie kvety?

Myslím na to, že zajtra sa začína výstava Tvojho kamaráta a som presvedčený, že si nemala dost' času zohnať si auto. Navyše je to pomerne ďaleko.

Bol by som viac než šťastný, keby som Ťa tam mohol odviezť – ak by si chcela.

Daj mi vedieť.

Christian Grey,

výkonný riaditeľ Grey Enterprises Holdings, s. r. o.

Oči sa mi zalievajú slzami. Prudko vstávam od stola, miznem na toaletu a skrývam sa v jednej z kabínok. Tá Josého výstava. Kruci. Úplne som na ňu zabudla, a to som mu slúbila, že prídem. Doparoma, v tom má Christian pravdu. Ako sa tam mám dostať?

Kladiem si hlavu do dlaní. Prečo mi José nezavolať? Keď už som pri tom – prečo mi vlastne nikto nevolá? Som tak mimo, že som si ani nevšimla, že mi za celý čas nezazvonil mobil.

Dofrasa! Ja som ale idiot! Ešte stále mám presmerované hovory na BlackBerry. Ježiš, a Christian prijíma moje telefonáty – teda, pokiaľ ho jednoducho nevyhodil. A kde vôbec zistil moju pracovnú e-mailovú adresu?

No iste, pozná veľkosť mojich topánok, e-mailová adresa pre neho ťažko môže predstavovať nejakú prekážku.

Dokážem sa s ním znova stretnúť? Zvládla by som to? Chcem ho vôbec vidieť? Znovu ma ovládol žiaľ a smútok, zatváram oči a zakláňam hlavu. Samozrejme, že chcem.

Možno, možno by som mu mohla povedať, že som zmenila názor... Nie, nie, nie. Nedokážem byť s niekým, koho uspokojí, keď mi spôsobuje bolesť, s niekým, kto ma nedokáže milovať.

Hlavou sa mi mihajú trýznivé spomienky: plachtenie, držanie za ruky, bozkávanie, my dvaja vo vani, jeho neha, jeho zmysel pre humor a jeho temný, zadumaný, zmyselný pohľad. Chýba mi. Je to päť dní, päť dní pekla, ktoré akoby trvali celú večnosť.

Ovítam si paže okolo pása, pevne sa nimi objímam, držím sa tak pohromade. Cnie sa mi po ňom. Naozaj veľmi... lebo ho milujem. Aké jednoduché!

Každú noc zaspávam s plačom a prajem si, aby som nebola nútená odísť, aby sa dokázal zmeniť, aby sme mohli byť spolu. Ako dlho ma ešte bude prenasledovať ten obludne zbytočný pocit? Som v očistci.

Anastasia Steelová, si v práci! Musím sa pozbierať. Na tú Josého výstavu sa však chcem pozrieť, a čo viac – nejaká masochistická časť môjho ja chce vidieť Christiana. S hlbokým nádychom sa vraciam k stolu.

Od: Anastasia Steelová

Predmet: zajtrajšok

Dátum: 8. 6. 2011, 14:25

Komu: Christian Grey

Ahoj, Christian,
vďaka za kvety, sú krásne.
Ten odvoz by som ocenila.
Ďakujem.

Anastasia Steelová,
asistentka pána Jacka Hyda, zodpovedného redaktora SIP

Kontrolujem si mobil a zisťujem, že je stále presmerovaný. Jack je práve na nejakom rokovaní, a tak rýchlo volám Josému.

„Ahoj, José, tu Ana.“

„Nazdar, cudzinka.“ Jeho hlas je taký vrelý a láskavý, že ma to takmer vyviedlo z rovnováhy.

„Nemôžem hovoriť dlho. O ktorej mám zajtra doraziť na tú tvoju výstavu?“

„Ty fakt prídeš?“ neskrýva nadšenie.

„No jasné,“ usmievam sa, keď si predstavím, ako sa pritom škerí. A je to môj prvý naozajstný úsmev za tých päť dní.

„O pol ôsmej.“

„Tak sa tam uvidíme. Maj sa, José.“

„Čau, Ana.“

Od: Christian Grey

Predmet: zajtrajšok

Dátum: 8. 6. 2011, 14:27

Komu: Anastasia Steelová

Drahá Anastasia,
o ktorej Ťa mám vyzdvihnúť?

Christian Grey,
výkonný riaditeľ Grey Enterprises Holdings, s. r. o.

Od: Anastasia Steelová

Predmet: zajtrajšok

Dátum: 8. 6. 2011, 14:32

Komu: Christian Grey

Josého výstava sa začína o pol ôsmej.
O ktorej myslíš, že by to bolo najlepšie?

Anastasia Steelová,
asistentka pána Jacka Hyda, zodpovedného redaktora SIP

Od: Christian Grey

Predmet: zajtrajšok

Dátum: 8. 6. 2011, 14:34

Komu: Anastasia Steelová

Drahá Anastasia,
Portland je dost' ďaleko. Vyzdvihol by som Ťa o 17:45.
Veľmi rád Ťa uvidím.

Christian Grey,
výkonný riaditeľ Grey Enterprises Holdings, s. r. o.

Od: Anastasia Steelová
Predmet: zajtrajšok
Dátum: 8. 6. 2011, 14:38
Komu: Christian Grey

Tak zatiaľ.

Anastasia Steelová,
asistentka pána Jacka Hyda, zodpovedného redaktora SIP

Ach, bože! Ja uvidím Christiana. Prvýkrát za posledných päť dní sa mi zľahka dvíha nálada. A dovoľm si pomyslieť na to, ako sa asi má on.

Chýbam mu? Asi nie toľko ako on mne. Našiel si novú subku, nech už sa zháňajú kdekoľvek? Tá myšlienka je taká trýznivá, že ju okamžite zaháňam. Zadávam sa na hromadu Jackovej korešpondencie, ktorú musím roztriediť, a púšťam sa do toho v snahe nemyslieť na Christiana.

Tú noc sa v posteli nepokojne prevaľujem, akokoľvek sa pokúšam o spánok. Je to po prvýkrát za ten čas, čo sa k nemu nesnažím preplakať.

Znovu si vybavujem Christianovu tvár, keď som ho videla naposledy – keď som odchádzala z jeho bytu. Prenasleduje ma jeho

zmučený výraz. Spomínam si, že nechcel, aby som odišla, čo bolo dosť zvláštne. Prečo by som tam mala zostať? Veď sme sa ocitli v slepej uličke. Každý z nás limitovaný svojimi vlastnými hranicami – ja strachom z trestu, a on strachom... z čoho vlastne? Z lásky?

Otáčam sa nabok, pevne si k sebe tlačím vankúš a premáha ma neznesiteľný smútok. On si myslí, že si lásku nezaslúži. Ako si vôbec niečo také môže myslieť? Súvisí to nejako s jeho detstvom? S jeho mamou, tou závislou sukou? Takéto myšlienky ma prenasledujú až do skorých ranných hodín, keď sa úplne vyčerpaná konečne prepádám do nepokojného spánku.

Deň sa vlečie a vlečie a Jack mi venuje neobyčajnú pozornosť. Mám dojem, že je to tými fialovými šatami od Kate a čiernymi topánkami na vysokých podpätkoch, ktoré som jej ukradla zo skrine, ale ďalej sa tým nijako zvlášť nezaobieram. Naozaj budem musieť s prvou výplatom vyraziť na nákup oblečenia. Tie šaty sú mi teraz nejaké voľnejšie než predtým, ale tvárim sa, že som si to nevšimla. Konečne je pol šiestej a ja si beriem sako a kabelku. Pokúšam sa trochu upokojiť nervy. *Ja ho uvidím!*

„Ty máš dnes večer rande?“ pýta sa ma Jack, keď na odchode prechádza okolo môjho stola.

„Áno. Teda nie. Nie tak celkom.“

V nepredstieranom záujme dvíha jedno obočie. „Priateľ?“

Červenám sa. „Nie, kamarát. Vlastne bývalý priateľ.“

„No, možno by si zajtra po práci chcela zájsť na drink. Máš za sebou hviezdny týždeň, Ana. Mali by sme to osláviť,“ usmeje sa a tvárou sa mu mihne nejaká neidentifikovateľná, znepokojujúca emócia.

Strká si obe ruky do vreciek a bez náhlenia prechádza dvojitými dverami. Mračím sa na jeho vzdalujúci sa chrbát. Popíjať so šéfom, je to vôbec dobrý nápad?

Zavrtím hlavou, najskôr musím nejako prežiť večer s Christianom Greyom. Ako to, preboha, chcem zvládnuť? Ešte sa ponáhľam na toaletu, aby som na poslednú chvíľu urobila nejaké úpravy.

Vrhám na seba dlhý kritický pohľad do veľkého zrkadla na stene. Mám obvyklú poblednutú farbu a tmavé kruhy pod príliš veľkými očami. Vyzierám prepadnuto a utrápene.

Ježiš, ako by som teraz chcela vedieť, ako sa používa mejkap. Nanášam si trochu špirály na mihalnice a potom sa štipem do líc a dúfam, že tým do nich vženiem nejakú farbu. Keď si potom upravím vlasy tak, aby mi voľne splyvali na chrbát, poriadne sa nadýchnem. Takto to bude musieť stačiť.

S nervóznym úsmevom na tvári prechádzam halou a kývnem Clair v recepcii. Myslím, že by z nás mohli byť kamarátky. Jack ešte hovorí s Elisabeth. Ako sa blížim ku dverám, pribehne a so širokým úsmevom mi ich otvára.

„Až po tebe, Ana,“ hlesne.

„Ďakujem,“ rozpačito sa pousmejem.

Vonku pri obrubníku čaká Taylor. Otvára mi zadné dvere auta. Zdráhavo sa pozerám na Jacka, ktorý ma nasledoval von. Ohromene zíza na audi SUV.

Otáčam sa, nastupujem a tam už sedí on – Christian Grey – v sivom obleku, bez kravaty, s bielou košeľou rozopnutou pri krku. Má spaľujúci snivý pohľad.

V okamihu mi vysychá v krku. Vyzera úchvatne, až na to, že sa na mňa mračí. *Ale nie!*

„Kedy si naposledy jedla?“ vyrukuje na mňa, keď za mnou Taylor zavrie dvere.

Doparoma.

„Ahoj, Christian. Aj ja ťa rada vidím.“

„Na ten tvoj podrezaný jazyk teraz nie som zvedavý, odpovedz mi.“ Očami mi vypaľuje diery do hlavy.

No zbohom.

„Ehm... na obed som mala jogurt. No – a potom banán.“

„A kedy si mala naposledy skutočné jedlo?“ pýta sa uštipačne.

Taylor si sadá na miesto vodiča, štartuje a zaraďuje sa do premávky.

Hodím pohľadom von a zazriem Jacka, ako mi máva, aj keď mi nie je jasné, ako ma môže cez tie dymové sklá vidieť. I ja mu zamávam.

„Kto je to?“ vyštekne Christian.

„Môj šéf.“

Letmo sa pozriem na to zosobnenie mužskej krásy sediace vedľa mňa a všímam si, že má prísne zovreté pery.

„Takže? Tvoje posledné jedlo?“

„To ťa vôbec nemusí zaujímať, Christian,“ konštatujem vecne a cítim sa pritom nadmieru statočne.

„Zaujíma ma všetko, čo sa ťa týka. Tak hovor.“

To teda nezaujíma. Frustrrovane si vzdychnem a prevrátim oči. Prvýkrát po dlhom čase mám chuť sa smiať. S vypätím síl potláčam chichotanie, čo sa mi chystá vybublať hrdlom. Ako sa tak pokúšam udržať vážnu tvár, Christianove črty sa uvoľňujú a ja na jeho nádherne vykrojených ústach zazriem nepatrný náznak úsmevu.

„Takže?“ pripomína mi už miernejšie.

„Cestoviny *alle vongole*, minulý piatok,“ zašepkám.

Zatvára oči a ja zazriem, ako sa mu v tvári mihne zlosť, alebo azda ľútosť? „Aha,“ odvetí stroho. „Vyzeráš, akoby si za ten čas schudla minimálne dve kilá, možno viac. Prosím, jedz, Anastasia,“ vyzýva ma káravo.

Pozerám sa dole na prepletené prsty ve svojom lone. Prečo sa s ním musím vždy cítiť ako rozmazané dieťa?

Presúva sa bližšie a obracia sa čelom ku mne. „Ako sa máš?“ pýta sa stále miernym hlasom.

No, v skutočnosti pekne mizerne... nasucho prežriem. „Keby som ti povedala, že som v pohode, klamala by som.“

Nasleduje jeho ostrý nádych. „To ja tiež,“ vzdychne a načiahne sa za mojou rukou. „Chýbaš mi,“ dodáva.

Ach, nie. Ten dotyk, telo na telo.

„Christian, ja...“

„Prosím, Ana. Musíme sa porozprávať.“

Asi sa rozplačem. To nie. „Christian, ja... prosím... už som sa naplakala dosť,“ šepkám a pokúšam sa udržať emócie pod kontrolou.

„Bejby, to nie.“ Pritahuje si ma za ruku, a skôr než sa spamätám, sedím mu na kolenách a on ma objíma, s nosom zaboreným do mojich vlasov. „Neskutočne si mi chýbala, Anastasia,“ vydýchne.

Chcela by som sa mu vzoprieť, aby som si udržala aspoň nejaký odstup, ale jeho ruky ma tesne obopínajú. Pevne si ma nimi tlačí k hrudi. A ja sa uvoľňujem. Áno, presne tu chcem byť. Opieram si o neho hlavu a on ma opakovane bozkáva na temeno. *Toto je domov.* Vonia čistou bielizňou, avivážou, sprchovacím gélom a mojou najmilšou vôňou – tou jeho. Na kratučkú chvíľku si dovoľujem podľahnúť ilúzii, že bude všetko v poriadku. Veľmi osviežujúca myšlienka pre moju vyprahnutú dušu.

O pár minút neskôr zachádza Taylor k obrubníku, aj keď sme stále v meste.

„Pod,“ povzbudzuje ma Christian a dáva mi ruku preč z lona, „už sme tu.“

Čože?

„Heliport – na streche tejto budovy,“ ukazuje naň pohľadom na vysvetlenie.

No jasné. Charlie Tango. Taylor mi otvára dvere a ja vystupujem. Venuje mi láskavý úsmev. Ten, po ktorom sa cítim v bezpečí. Vraciam mu ho.

„Mala by som vám vrátiť tú vreckovku.“

„Nechajte si ju, slečna Steelová, berte to ako darček pre šťastie.“

Červenám sa a Christian zatiaľ obchádza auto, aby ma vzal za ruku. Na Taylora vrhá spýtavý pohľad a ten mu ho ľahostajne vracia, bez toho aby dal čokoľvek najavo.

„O deviatej,“ oznamuje mu Christian.

„Áno, pán Grey.“

So súhlasným kývnutím sa Christian obráti a vedie ma cez dvojkrídlové dvere do imponujúcej vstupnej haly. Vychutnávam si dotyk jeho veľkej ruky zvierajúcej tú moju, jeho dlhých štíhlych prstov prepletených s mojimi. Cítim tú známú silu – ťahá ma k nemu, som Ikarus a on moje Slnko. Už raz ma spálil, a aj tak som tu zasa.

Pri výťahoch stláča tlačidlo, aby jeden z nich privolať. Mrknem na neho kútikom oka a uvidím jeho tajuplný úsmev. Len čo sa dvere otvoria, púšťa moju ruku a kývne mi, aby som nastúpila. Výťah sa zatvára a ja risknem ďalší letný pohľad. Aj on sa na mňa pozerá, jeho sivé oči ožívajú... a je to tu, vzduch medzi nami iskrí napätím. Hmatateľným. Skoro ho cítim, ako medzi nami pulzuje a ťahá nás k sebe.

„Ach, bože,“ vydýchnem, keď ma nakrátko premôže intenzita tej hlboko zakorenenej primitívnej príťažlivosti.

„Tiež to cítim,“ zašepká so zastretým, prenikavým pohľadom.

Útroby mi zaplavuje číra túžba, temná a vražedná. Christian ma znovu chytá za ruku, palcom ma hladí po hánkach – a všetky svaly v podbrušku sa mi pevne a príjemne zvierajú.

Bože môj. Ako to, že má na mňa stále taký vplyv?

„Prosím, nehryz si tú peru, Anastasia,“ zašepká.

Zdvíham k nemu pohľad a poslúchnem ho. Chcem ho. Teraz hneď, v tomto výťahu. Akoby aj nie?

„Ty vieš, čo to so mnou robí,“ zahundre.

No teda, aj ja mám na neho stále vplyv. Moja vnútorná bohyňa ukončuje svoj päťdňový truc.

Zrazu sa otvárajú dvere, narušujú čaro okamihu a my sa ocitáme na streche. Opiera sa do nás vietor a mne je napriek čiernemu saku zima. Christian mi dáva ruku okolo pása, tlačí si ma k sebe a obaja sa spoločne ponáhľame k Charlie Tangovi, ktorý stojí uprostred heliportu a pomaly otáča listami vrtule.

Vyskakuje z nej vysoký blondín v tmavom obleku s ostro rezanými črtami a v hlbokom predklone beží až k nám. Podáva si ruku s Christianom a zareve, aby prehlušil hluk rotora:

„Pripravená na odlet, pán Grey. Je celá vaša!“

„Prešli ste všetky kontroly?“

„Áno.“

„Vyzdvihnete ju okolo pol deviatej?“

„Áno.“

„Taylor na vás čaká pred budovou.“

„Ďakujem, pán Grey. Šťastný let do Portlandu, madam.“ A zasalutuje.

Bez toho aby ma pustil, Christian prikývne, skláňa sa a vedie ma k dverám helikoptéry.

Len čo sme vnútri, pevne ma upína do pásov a silne ich uťahuje. Obdarí ma svojím múdрым pohľadom a tajomným úsmevom.

„Toto ťa udrží na mieste,“ vyhlasuje spokojne. „Musím priznať, že sa mi v týchto postrojoch veľmi páčiš. Ničoho sa nedotýkaj.“

V tvári som už purpurovočervená a on ma skôr, než mi podá slúchadlá, pohladí ukazovákomp po líci. *Tiež by som sa ťa rada dotkla, ale ty mi to nedovolíš*, mračím sa na neho. A aj keby – zapol tie pásy tak pevne, že sa sotva pohnem.

Sadá si na svoje miesto a sám sa pripútava, potom sa začína venovať predletovej kontrole. Pôsobí pritom *tak* kompetentne. Je to hrozne sexi. Nasadzuje si slúchadlá, spúšťa štartér a rotor začína ohlušujúcim spôsobom zrýchľovať.

Christian sa obracia a uprene sa na mňa zahľadí. „Si pripravená, miláčik?“ zaznie mi ozvena jeho hlasu v slúchadlách.

„Som.“

Predvádza svoj chlapčenský úsmev. Bože, už pekne dlho som ho nevidela.

„Veži Sea-Tac, tu Charlie Tango – Tango Echo Hotel, pripravený na odlet smer Portland cez PDX. Prosím, potvrdte, prepínam.“

Odpovedá mu profesionálny hlas letovej kontroly a udeľuje nám inštrukcie.

„Veža, rozumiem, Charlie Tango pripravený a vzlieta.“ Christian prepína ďalšie dve páčky, v rukách zvierá riadiacu páku a helikoptéra sa mäkko vznáša k večernému nebu.

Seattle a môj žalúdok sa ocitnú niekde pod nami... a tam je čo pozeráť!

„Svitanie už sme dostihli, Anastasia, teraz je na rade súmrak,“ ozýva sa zo slúchadiel. Obraciam sa a pozerám naňho s otvorenými ústami.

No toto? Ako je možné, že dokáže hovoriť tie najromantickejšie veci? Usmieva sa na mňa a ja si nemôžem pomôcť, placho mu ten úsmev vraciam.

„Okrem zapadajúceho slnka sa o tomto čase dajú vidieť aj ďalšie veci,“ prehodí.

Keď sme naposledy prileteli do Seattlu, bolo tma, zato táto večerná scenéria je veľkolepá, doslova nadpozemská. Už sme nad najvyššími budovami a stúpame vyššie a vyššie.

„Tamto je Escala,“ ukazuje smerom k nej. „Tam boeing – a práve teraz vidíš Space Needle.“

Naťahujem krk. „Tam som nikdy nebola.“

„Vezmem ťa tam – môžeme sa tam najesť.“

Čože? „Christian, veď sme sa rozišli.“

„Ja viem. Aj tak ťa tam môžem vziať. A nakrmiť ťa,“ vrhá na mňa významný pohľad.

Len potrasiem hlavou, aby som vzápätí očervenela. Radšej sa rozhodujem pre nekonfliktný prístup. „Je tu veľmi pekne, ďakujem.“

„Pôsobivé, však?“

„Pôsobivé je, že toto dokážeš.“

„Á, lichotivá slečna Steelová... Ale ja som muž mnohých zručností.“

„Toho som si plne vedomá, pán Grey.“

S úškrnom sa na mňa pozrie a ja sa po prvýkrát za posledných päť dní uvoľňujem... trochu. Možno to nebude také zlé.

„Ako sa ti páči v novej práci?“

„Dobre, ďakujem. Je zaujímavá.“

„A čo tvoj šéf?“

„Ehm, v pohode.“ Ako by som asi Christianovi vysvetľovala, že ma Jack ľahko znervózňuje?

Otáča sa a prenikavo sa na mňa zahľadí.

„Čo sa deje?“ pýta sa potom.

„No, okrem toho, čo je zjavné, nič.“

„Zjavné?“

„Ach, bože, Christian, ty si niekedy taký natvrdnutý.“

„Natvrdnutý? Ja? Nie som si istý, či sa mi páči váš tón, slečna Steelová.“

„No a čo.“

Pery sa mu usmievajú. „Ten tvoj podrezaný jazyk mi chýbal.“

Zalapám po dychu a mám chuť na neho zakričať: *To ty si mi chýbal – a celý –, nielen tvoje ústa!* Ale držím sa, a ako mierime ďalej na juh, zahľadím sa von cez sklenú guľu, ktorá tvorí ňufák Charlie Tango. Súrak teraz máme po pravici, slnko je nízko nad horizontom – obrovské, ohnivo červené – a ja som znova Ikarus, letím až príliš blízko.

Zmrákanie nás sprevádza celú cestu zo Seattlu. Obloha je teraz opálová, ružová na nej prirodzene prechádza do modrozelenej a vzájomne sa prelínajú tak, ako to dokáže naaranžovať len matka príroda. Je jasný svieži večer a svetlá Portlandu sa lesknú a mihotajú, vítajú nás, keď Christian usádza stroj na heliport. Sme na streche tej zvláštnej portlandskej budovy z pálených tehál, z ktorej sme vzlietali pred tromi týždňami.

Ježiš, ako by to bolo včera. A napriek tomu mám pocit, že Christiana poznám celé veky. Zastavuje motor Charlie Tanga, vypína najrôznejšie gombíky, takže sa mu prestáva točiť vrtuľa, a ja zrazu počujem v slúchadlách svoj vlastný dych. *Hmm.* Na okamih mi to pripomína zážitok s Thomasom Tallisom. Cítim, ako blednem – na toto teraz naozaj nechcem myslieť.

Christian si rozopína pásy a nakláňa sa, aby rozopol aj tie moje.

„Užili ste si ten let, slečna Steelová?“ pýta sa ma mäkko, sivé oči mu pritom svietia.

„Áno, ďakujem, pán Grey,“ odpovedám zdvorilo.

„Tak sa poďme pozrieť na fotky toho chlapca.“ Podáva mi ruku, ja sa jej chytím a nasledujem ho von z Charlie Tanga.